

TELLING THE BEADS

One drop is laid in each nasturtium leaf,
round as mercury,

and there are several on
every looped frond of the long flat grass;

these
clear sacs of plastic, tucked and full.

Plump, uncontained water,
precipitous,

held together by the air.
They are the most fragile particulars.

On grass that's loping everywhere,
in all the trajectories of a flea circus.

Thought balloons,
you infer

that I should fill each of you with its
apt word

which must be of a like transparency.
You are the mushrooms

conceived on the pure walls of the air;
anti-pebbles;

doodlings of a Botticellian elegance.
O claritas,

ROSENKRANSLÆSNING

Én dråbe er lagt i hvert nasturtiumblad,
rund som kviksølv,

og der findes flere på
hvert bugtede blad af det lange flade græs;

disse
klare sække af plastik, proppede og fulde.

Trinde, vandbugnende,
faldmodne,

holdt sammen af luften.
De er de mest skrøbelige entiteter.

På græs der fjedrer overalt,
i en hel loppecirkus af projektilbaner.

Talebobler,
I antyder

jeg bør fylde hver af jer med dens
rammende ord

som skal være af en tilsvarende transparens.
I er de svampe

der udklækkes på luftens rene vægge;
anti-småsten;

kruseduller af en Botticellisk elegance.
O claritas,

one thinks of lenses, floating upon each other,
dreamed by Spinoza

before a window full of sky,
all the Christians out of the house and gone to church.

You are the digits of nature's prodigality.
You slip

on these stalks
as though one had become aware of the film

on strained eyes.
Presented on a febrifugal greenness –

someone who hadn't realized a need for refreshment
is made aware of an unventilated taste.

Looked at,
you offer hardly more than that.

This is authentic manna, it contains
no message and no promise,

only a momentary sustenance.
Run the drops from a stalk across your lip

they're lost
in the known juice of yourself, after the ungraspable

instant. Long-reputed but unresponsive
elixir.

Experiencing you, I see before me all the most refined
consolations of belief and thought.

man tænker på linser, flydende på hinanden,
i en drøm af Spinoza

foran et himmelfyldt vindue,
alle de kristne af huse og i kirken.

I er tal af naturens overflod.
I glider

ned ad disse strå
som om man nu mærkede hinden

på overanstrengte øjne.
Vist frem på en feberstillende grønhed –

nogen der ikke havde indset sit behov af forfriskning
bliver nu gjort klar over en indelukket smag.

Betragtede,
byder I næppe på mere end det.

Dette er ægte manna, indeholder
intet budskab eller løfte,

kun et øjeblik næring.
Kører du stråets dråber tværs over din læbe

er de fortabte
in dit selvs kendte safter, efter det ugribelige

øjeblik. En længe anset men uvirksom
eliksir.

Ved at opleve Jer ser jeg for mig alle troens og tankens
mest forfinede former for trøst.